

Dues actituds diferents

JOSEP MARIA
QUINTANA

Dissabte passat, *El País* duia a la portada una gran fotografia presa sobre un pont de Donostia on hi havia, l'una al costat de l'altre, la filla d'un assassinat per l'IRA i l'home que havia posat la bomba que el va matar. Ambdós assistien junts a unes jornades de reconciliació en defensa de la pau. Entremig, doncs, hi havia hagut el perdó de l'ofesa a l'ofensor, una actitud difícil de prendre, jo ho comprenc, però indispensable per a refer una relació tan durament trencada, i també per a reconstruir la pau i la normalitat polítiques a Irlanda del Nord.

Això que vaig veure a la fotografia ho havia vist, primer, a casa. Al meu sogre, el doctor Mateu Seguí Mercadal, durant la guerra civil espanyola li van matar el pare, el sogre, un oncle i un cunyat, tots ells afusellats per ser membres de la Comunió Tradicionalista. La guerra, però, acabà i, instaurada la dictadura, s'inicià la repressió franquista que condemnà a mort centenars de persones compromeses amb el que els guanya-

dors van qualificar sempre de "revolució marxista".

Per aquells dies —era a principis dels anys quaranta—, durant un procés per causa criminal, un jutge va citar Mateu Seguí, aleshores estudiant de darrer curs de medicina, perquè denunciés davant el Tribunal alguns dels responsables d'a-

"Penso que l'actitud de perdó de la jove irlandesa de la fotografia de 'El País', i també la del meu sogre foren molt més grans moralment que les que han adoptat les altres persones a què m'he referit"

quells assassinats. Ell, però, amb vint i pocs anys, va declarar que no reconeixia ningú, que la seva religió l'incitava a perdonar i que, per això mateix, ja havia perdonat els assassins del seu pare.

Avui, a Espanya, el que va fer el meu sogre i ha fet també la jo-

ve de la fotografia de *El País* a què he fet referència, no sembla que sigui possible. És cert que jo no sóc ningú per donar lliçons de perdó, perquè ningú no m'ha fet mal i, per tant, potser no sóc capaç d'entendre el grau de dolor que tenen els qui, tan injustament, han perdut un familiar per mor d'un fet de guerra, d'un "passeig" vora la carretera, o d'un acte terrorista. Per tant, he de dir que els respecto i, sobretot, que els comprenc.

Tanmateix, després d'escoltar el que diu cada dia el senyor Alcaraz i de llegir el que ha dit Mar Blanco a Maó, penso que l'actitud de perdó de la jove irlandesa de la fotografia de *El País*, i també la del meu sogre (que nosaltres vam conèixer després de la seva mort, a partir del testimoni de la sentència que ens va fer arribar un historiador amic, fill d'un represaliat pels franquistes) foren molt més grans moralment que les que han adoptat les altres persones a què m'he referit. I crec també, que el perdó de la jove irlandesa, avui, i el del meu sogre, fa seixanta anys, han fet molt més per la pau que l'actitud que (i repeteixo que ho dic amb tot el respecte) han adoptat algunes de les associacions espanyoles de víctimes del terrorisme.

—
josepmaria@quintanapetrus.com
www.quintanapetrus.com